

som er fremført i modsat Retning, som i saa Henseende kan forandre min Anskuelse. At han derfor meget vel skriftligt, teoretisk kan udtale sig om Fængselsvæsenet og være til Nytte for det, skal jeg paa ingen Maade bestride, men jeg bestrider, at han er en Mand, som er i Stand til at lede en stor Administration. Dertil er han for vaklende, for svævende, for blød.

Jeg maa sige med Hensyn til den højtærede Justitsministers Fremstilling af Forholdet med Bang, at efter den Erindring, jeg har om Episoden i Akterne, var jeg ikke i Stand til at følge det. Jeg tør ikke hævde med Bestemthed, at den højtærede Minister tager fejl. Muligvis tager jeg fejl, men det forekommer mig bestemt, at Bang ikke blev afskediget paa Grund af disse gemene Historier, at de to Ting, de gemene Historier og hvad han i øvrigt bedrev med andre Ord ikke kom frem samtidig, men at det var for det sidste, han blev afskediget og ikke for det første. Jeg erindrer nemlig dette Sted i Akterne, fordi det forbavtede mig, at Inspektøren kunde udtale sig om hans Opførsel overfor Fangerne paa den voldsomme Maade, han gjorde, og alligevel ikke afskædte ham øjeblikkeligt. Jeg tror ikke, den højtærede Minister har Ret paa dette Punkt, men det er ogsaa muligt, at det er mig, der har set fejl (*Justitsministeren* [Zahle]: Det er ligegyldigt.) . . . Nej, det er ikke ligegyldigt, for det er korrekt, hvis det forholder sig, som jeg siger.

Paa eet Punkt maa der foreligge en forkert Angivelse for mig, og jeg beklager, at jeg er ført bag Lyset der, enten det saa er sket ved en Misforstaaelse eller ej. Det er en Sag, som jeg selvfølgelig nærmere skal undersøge. Men naar jeg har sagt, at Direktøren først optog Sagen igen paa Betjentforeningens Opfordring, er det, fordi det er sagt mig saaledes, selvfølgelig ikke af en af de her omtalte 3 Herrer, men et andet Sted fra, som jeg troede var paalideligt. Jeg vil ikke opholde Tingets Tid mere. Jeg vil henvise ærede Medlemmer og hvem der overhovedet interesserer sig for denne Sag til at læse Betænkningen og den her førte Diskussion.

Meget af, hvad der er oplyst her nu, f. Eks. — hvis det forholder sig rigtigt — at jeg har gjort Fængselsdirektøren Uret med Hensyn til Rejsningen af Sagen angaaende Gartnerbetjenten, vilde være kunnet komme frem tidligere, dersom Ud-

valgets Flertal overhovedet havde villet diskutere Mindretallets Betænkning med Mindretallet. Men her kommer vi til hele den store Brist i Udvalgets Arbejde. Det kan kun karakteriseres ved et Udtryk, som vel endda kun de forstaa, der kender noget til Heste: Udvalget er gaaet bag Biddet. Det har ikke villet arbejde sammen med Mindretallet. Efter at det har udtalt sig paa een Spalte, i hvilken der kun staa Postulater og Meningstilkendegivelser, som intet som helst har paa sig, saa vidt de ikke støttes af Akterne, svarer Mindretallet derpaa med 40 Spalter, som paa hvert eneste Punkt henviser til Akterne (*Justitsministeren* [Zahle]: Ja, til den ene Side.) Nej, ikke til den ene Side alene. Paa ingen Maade. Jeg har f. Eks. nævnt Overlærerens Erklæring. Den er helt igennem dikteret af Ønsket om at klare Situationen for Fængselsstyrelsen. Jeg har henvist til, at 14 Betjente udtalte sig for Fængselsbestyrelsen og 15 dels for, dels imod, kun 14 stod helt imod den. Alt dette kan man ikke sige er nogen ensidig Benyttelse af Akterne. Men ensidig eller ikke ensidig, saa var Udvalget det Sted, hvor Flertallet skulde have imødegaaet alt dette. Her sad vi med Akterne for os. Der kunde vi slaa op og sige: her er det saadan og der saadan; vi burde have taget Hensyn til dette eller hint. Men det har Flertallet ikke villet gøre. Det er gaaet bag Biddet under hele Udvalgsbehandlingen, og først nu kommer det frem med det ene og det andet, som, naar man ser det ordentlig igennem, utvivlsomt vil vise sig ikke at have noget paa sig. Her er anvendt en halv Time paa at fortælle, hvad det var for Folk, som havde henvendt sig til mig og en halv Time paa at forklare mit nære og inderlige Forhold til disse Folk, mens Sandheden er den, at alt, hvad de Herrer f. Eks. er kommet frem med i Bladene, har jeg bestemt fra-raadet dem at fremkomme med, og jeg selv har saamænd ikke læst det.

Men en helt anden Ting er, at i, hvad vi fremkom med, var der i alle Tilfælde saa meget, at det viste mig, at Tilstandene i Nyborg Fængsel var umulige og utilladelige. Det har ogsaa hele den Sag, som er rejst, vist, og denne Sags Akter lyser videre op til Fængselsbestyrelsen og Fængselsdirektionen, som jeg mener som praktiske Administratorer og praktiske Fængselsmænd ikke er paa deres Plads. Men hvad enten nu dette er Tilfældet eller